

Košířský farní list

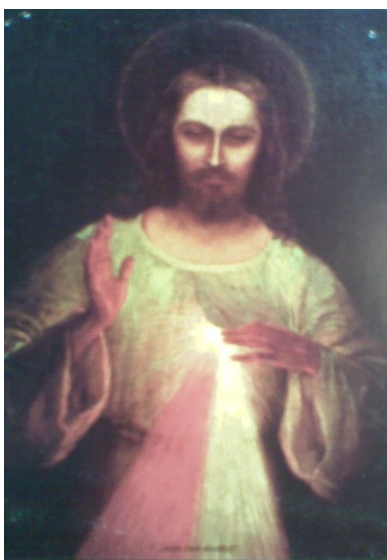

Říjen

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

Na stránkách záříjového farního listu jsme věnovali pozornost svátosti biřmování, jejíž udělení jsme mohli prožít 23. září.

V souvislosti s naší výpravou k našemu rodákovi knězi P. Mgr. Ing. Janu Dlouhému na začátku října a jeho nedávným poděkování za dar deseti let služebného kněžství můžeme těmito řádky obrátit pozornost ke svátosti, kterou Pán Ježíš ustanovil pro společenství církve, aby zajistil pokračování svého díla, založeného na apoštolské službě až do konce časů.

Z lidského pohledu se zdá, že kněžství nebo kněžská služba je jedním z mnoha zaměstnání, které si člověk může podle svých sklonů a sympatií vybrat. Takový pohled je však mylný. Ke kněžství je totiž člověk povolán, na tuto životní cestu zve každého zvláštním způsobem Bůh. Okolnosti a způsoby tohoto volání a pozvání jsou různé, ale společné má být přesvědčení povolaných, že nejednali z nějakého vlastního rozmaru nebo touhy se v daném oboru uplatnit, ale z mravní jistoty, že s nimi má Bůh tento záměr, který je neodvolatelný.

Současný papež Benedikt XVI. v jednom ze svých dřívějších pojednání o kněžství uvádí: „Apoštoly započaté novozákonní kněžství je strukturované zcela kristologicky, znamená zapojení člověka do Kristova poslání. To podstatné a základní pro kněžskou službu je proto hluboká osobní vazba na Krista. V ní všechno spočívá a k ní musí vést jádro veškeré přípravy na kněžství a veškerého dalšího formování kněze. Kněz musí být člověk, který zná Krista zevnitř, především mužem modlitby, člověkem skutečně „duchovním“. Od Krista se musí také naučit, že v jeho životě nezáleží na seberealizaci a úspěchu. Musí se naučit, že si pro sebe nebuduje zajímavý či příjemný život, nevytváří si pro sebe obec ctitelů nebo příznivců, nýbrž působí pro druhého, o něhož tu vlastně jde. To stojí zpočátku v protikladu k přirozeným akcentům naší existence, ale natrvalo se ukáže, že právě toto odnětí důležitosti svému já je vlastně pro toto já osvobozující. Kdo pracuje pro Krista ví, že stále znovu někdo jiný zasévá a někdo jiný sklízí. Nepotřebuje se stále ptát po sobě; přenechá Pánu, co vzejde a beze strachu koná své, osvobozený a radostný, protože je skryt v celku.

Jestliže se dnes kněží tak často cítí přetížení, unaveni a frustrováni, má to svoji příčinu v křečovitě snaze po výkonu. Víra se stává těžkým břemenem, které lze sotva unést, ačkoliv má být přece křídly, která nás nesou. Z vnitřního společenství s Kristem roste automaticky také podíl na jeho lásce k lidem, na jeho vůli zachránit je a pomoci jim. Dnes mnozí kněží pochybují, zda pro lidi dělají vůbec něco dobrého, když je přivádějí k víře nebo jestli jim tím neztěžují život. Myslí si, že je snad lepší ponechat je v dobrém svědomí jejich nevěry, protože se jim zdá, že život je tak snazší. Kde se víra chápe už jen jako dodatečné ztěžování života, tam nemůže vnášet radost a úkol sloužit víře nepřináší naplnění. Kdo však Krista odhalil zevnitř a zná ho z první ruky, ten objeví, že teprve tento vztah dává smysl všemu ostatnímu a činí krásným i to, co je těžké. Jen taková radost z Krista může vlít radost k službě a způsobit, aby přinesla užitek.

Kdo miluje, chce poznávat. Proto se skutečná láska ke Kristu projevuje také ve vůli poznávat ho stále lépe a znát všechno, co k němu patří. Jestliže láska ke Kristu se nutně stává

láskou k lidem, znamená to, že výchova ke Kristu musí obsahovat také výchovu k přirozeným ctnostem lidství. Formulace milovat ho znamená poznat ho, vyjadřuje to, že připravenost k vážnému a pečlivému studiu je znamením vážnosti povolání a vážného vnitřního hledání jeho blízkosti. Cvičit se ve víře znamená zacvičovat se do pravé lidskosti a poznávat rozumnost víry. Protože Kristus není nikdy sám, nýbrž přišel, aby svět sjednotil ve svém Těle, přichází k tomu jako další komponent láska k církvi: nehledáme Krista, kterého jsme si sami vymysleli, pouze ve skutečném společenství církve se setkáváme se skutečným Kristem. V připravenosti milovat církev, žít s ní a v ní sloužit Kristu se znovu projevuje hloubka a vážnost vztahu k samotnému Pánu."

Když se tedy modlíme za kněze na celém světě a zvláště za ty, kteří vstoupili do našeho života, měli bychom mít na srdci tyto papežovy myšlenky o kněžství a vyprošovat jim potřebnou milost, aby uvedený ideál dokázali naplňovat.

Svatý Jan Vianney charakterizoval kněžství jako „dar Nejsvětějšího Srdce Ježíšova“. Ze vznešenosti tohoto daru plyne naše úcta k Dárci i způsob, jakým se k němu postavíme.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

1. pondělí	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. úterý	Památka svatých andělů strážných
4. čtvrtek	Památka sv. Františka z Assisi
5. pátek	První pátek v měsíci
6. sobota	Sv. Bruna, kněze, první sobota v měsíci
7. neděle	27. neděle v mezidobí – první neděle v měsíci
9. úterý	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
10. středa	Sv. Gereona a druhů, mučedníků
12. pátek	Sv. Radima, biskupa
14. neděle	28. neděle v mezidobí
15. pondělí	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny
16. úterý	Sv. Hedviky
17. středa	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. čtvrtek	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. pátek	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků
21. neděle	29. neděle v mezidobí – Den světových misí
23. úterý	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. středa	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. pátek	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28. neděle	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
31. středa	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

- ✓ V sobotu 6. října se uskuteční farní výprava do Vlašimi, kde budeme slavit Eucharistii s naším rodákem – P. Mgr. Ing. Janem Dlouhým, prohlédneme si některá zajímavá místa a odpoledne bude pro nás připraven táborák ve farní zahradě. Odjezd účastníků je v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého.
- ✓ Markéta Smrčinová ze zlíčovské farnosti a Ondřej Vaněček náš košířský ministrant s radostí oznamují, že spojí své životní cesty přijetím svátosti manželství při mši svaté v kostele sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích v sobotu dne 13. října v 11.00 hodin.
- ✓ Promítání filmu ve farním sále bude v sobotu po večerních bohoslužbách v 18.15 hodin.

- ✓ **Biblická katecheze pro dospělé bude v sobotu 20. října ve farním sále v 18.15. hodin.** Tématem bude „Život Pána Ježíše“ v návaznosti na předprázdninové katecheze.
- ✓ **Katecheze dětí školního věku začnou v druhé polovině října.** Je možné ještě přihlásit jednotlivé děti prostřednictvím rodičů v sákrstii přímo u P. Lohela, který katecheze povede.
- ✓ **Zvláštní poděkování patří všem, kteří se během letních měsíců přičinili při výměně odpadových rour na dešťovou vodu, rekonstrukci elektrického vedení ve farním sále, zimní kapli, ve vstupní předsíni a na schodišti a následném úklidu těchto prostor.** Vřelé díky také za mimořádnou sbírku v hodnotě 50.250,- Kč všem, kteří s tak velkorysou štedrostí přispěli.

V neděli 23.9.07 udělil v kostele sv. Jana Nepomuckého světící biskup pražský Karel Herbst 8 biřmovancům svátost biřmování.

Slavnost za přítomnosti mnoha košířských farníků proběhla opravdu důstojně. Otec biskup pak na chvíli zůstal i na pohoštění a rozmluvy s přítomnými.

Skvělé slunečné počasí přispělo k radostné náladě. Díky Otci Lohelovi, který biřmovance připravil, díky všem obětavým farníkům, kteří se podíleli na úklidu kostela a přílehlých prostor, díky všem, kdož připravili abundantní pohoštění. Velký dík pak patří Otci biskupovi, který po dlouhé době do naší farnosti zavítal a ocenil práci Otce Lohela i aktivní život naší farnosti.

Biřmovaným vyprošujeme sílu a vytrvalost v dalším křesťanském životě.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 14. září 2007 v kostele Nejsvětější Trojice v Košířích

Přítomní: P. Lohelius, Vít Bobysud, Jan Havel, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program:

1. Kontrola zápisu z minulé schůze
2. Technické záležitosti
3. Farní činnost a rozprava

Ad 1. Zápis přečten a ve všech bodech projednán. Je konstatováno, že předpokládané stavební a údržbové práce probíhají podle původních předpokladů. Je snaha, aby se podařilo zejména znovuvedení kaple sv. Václava do původního stavu v době do svátku sv. Václava tak, aby tam mohla být sloužena poutní svatováclavská missa.

Ad 2. V souvislosti s přípravou poutní slavnosti bude organizována úklidová akce v zimní kapli, ve farní aule a přílehlých prostorách a to na sobotní dopoledne 22. září. Kromě úklidu po zednicích a malířích je třeba také znovu sestavit stávající lavice. Jejich prohlídkou bylo zjištěno, že jsou již na hranici použitelnosti, výbor projednal návrh na pořízení nových. K tomu účelu je však potřeba shromáždit finanční prostředky v odhadované výši cca 100 – 120 tis Kč. Poněvadž stávající prostředky jsou vynakládány na nutné práce s opravami střechy, pokusíme se získat nové lavice formou sponzoringu např. rodin nebo jiných skupin našich věřících tak, aby na každou z 10 lavic bylo získáno 10 – 12 tis Kč.

Dále bylo jednáno o možnosti získání grantu od OÚ Praha 5, což je spojeno s časově náročnou prací při jednání s příslušnými úředními místy. P. Lohelioví s touto záležitostí bude pomáhat Ing Venda Dráb. Potřebnou administrativu zpracovat a žádost podat je třeba do konce listopadu tr.

Ad 3. V našem kostele Nejsv. Trojice členové výboru spolu s dalšími farníky vyslechli ohlášený varhanní koncert, provedený známým organistou Ondřejem Valentou za doprovodu barytonisty Libora Nováka. Koncert byl nevšedním uměleckým zážitkem, P. Lohelius o něm zašle písemnou informaci do obvodního periodika Pražská Pětka.

Plánovaná farní výprava za P. Janem Dlouhým do Vlašimi bude v sobotu 6. října, bližší informace je ve Farním listu.

Zapsal

Stanislav Dobeš

Svátek Andělů strážných (2. říjen)

Zdá se, že řada z nás, věřících katolických křesťanů, nevyužívá dostatečně velké pomoci, kterou nám mohou poskytnout naši andělé strážní.

Z dětství si pamatuji velmi často reprodukováný barvotiskový obrázek znázorňující patřičně okřídleného anděla strážného, který převádí dvojici dobově oděných dítek lávkou přes potok a bdí nad jejich bezpečím. Maminka nám k tomu podávala patřičné vysvětlení a učila nás prosit v nebezpečných situacích o pomoc našeho „andělíčka strážníčka.“

Od té doby uplynulo mnoho let, barvotisky zmizely, nicméně andělé strážní podle naší věrouky stále existují a opravdu účinně pomáhají, někdy aniž by o to byli specificky žádáni. Dokáží dokonce vystupovat v různých lidských podobách, bez onoho typického „okřídlení“, zcela skromně a nenápadně. Ale dozajista jsou to „Oni“.

Několik příkladů z doby nedávné.

Časně jarní Řím, letiště. Jediná informace, že konference se koná v západním Římě na kampusu Katolické univerzity, kde je rovněž klinika Gemeli (místo hospitalizace papeže Jana Pavla II). Hotel je ovšem ve východní části Říma a konference začíná hned odpoledne v den příjezdu. Jak se ale domluvit s taxikářem? Angličtina moc nepomáhá, to je obecně známo. A tu zasedne za volant taxíku řidič středního věku a velmi hezkou pečlivě vyslovovanou angličtinou začne konverzovat. A během dlouhé cesty Římem stačí podat historii města od jeho založení, vyjmenovat všechny římské basiliky (před i za hradbami města) a zdůraznit basiliku Santa Croce, která je sídelním římským kostelem našeho kardinála. Když zjistí pozorného posluchače, který i něco málo zná, přidá ještě mapu a rozloučí se s velkými oboustrannými sympatiemi.

Inu, anděl !

Ovšem jak se ukáže, je třeba další pomoci. Taxikář, který veze na kliniku, nepromluví ani slovo jinak než italsky, nicméně dokáže přečíst místo určení (nebyl to anděl). Při cestě zpět večer do hotelu ale bylo anděla velmi zapotřebí. Ve vlhkém tmavém deštivém podvečeru nebylo možno taxi sehnat a tak zbyla veřejná doprava. Skončilo to naprostou desorientací na konečné metra u dálnice. Nikde ani živáčka, natož taxík. V dálce zasvítilo světlo a tak přes dálnici za světlem. A znovu anděl. Tentokrát světlovlasá dívka v bistro, která perfektní angličtinou stačila vypočítat stanice metra zpět do města, protože přesně znala jméno a lokalizaci hotelu. Andělé totiž znají úplně všechno. A ti světlovlasí jsou navíc krásní.

Případ třetí. Beznadějná situace. Tramvaj odjíždí s jednou z kabel, právě tou, kde jsou všechny doklady pro zahraniční cestu, včetně vyměněných peněz, letenky atd. Bezradné přemýšlení, jak tramvaj dohonit a tašku eventuálně najít. V tom z kopce běží udýchaný černovlasý mládenec, v ruce mává taškou a praví, že si všiml, že v tramvaji na mém místě zbyla taška. A tak s ní spěchá, aby mě ještě dohonil. Nechce přijmout žádnou odměnu a praví (mladý chlapec!): "Já jsem křesťan a takováto věc patří k mým povinnostem. Odměna by to pokazila." Uznejte, nebyl to anděl? Tentokrát se ale téměř prozradil.

Případ čtvrtý. Předvánoční pražský ruch. Několik kabel v ruce. A opět jedna (ta nejdůležitější) zůstává v metru. Po výstupu a chvíli přemýšlení dojde k uvědomění, že kabelka (peníze na dárky, platební karty, osobní doklady atd.) zůstala na lavičce v nástupní stanici. Nervózní cesta zpět do výchozího bodu, prosba o pomoc. Na stanici metra kabelka pochopitelně

není, tak vyjet po schodech do informační kabiny. Ve dveřích popřání dobrého večera, oslovení jménem a informace, že kabelku našel a do informační kukaně dopravil mládenec aniž by udal své jméno pro případnou (myslím že i povinnou) odměnu. Toto byl tedy anděl vánoční, zase bez křídel, ale s účinnou pomocí.

Andělé strážní, jejichž památku slavíme osvěcujte a strážte nás svým vedením. Amen

Sv. Hedvika *památka 16. října*

Tato světice vrcholného středověku se nazývá též Hedvika Slezská nebo z Andechsů. Narodila se r. 1174 v Andechsů v Bavorsku (dodnes je tam cisterciácký klášter). Byla z početné a zřejmě zbožné rodiny. Otec byl kníže Berthold. Dva její bratři se stali biskupy. Její sestra Gertruda byla provdána za uherského krále Ondřeje a byla matkou sv. Alžběty Uherské nebo Durynské. Hedvika byla od šesti let vychovávána v klášteře benediktinek v Kitzingen.

Podle starého životopisu byla ve 12 letech provdána za knížete Jindřicha Slezského z rodu Piastovců a jejím sídlem se stala Vratislav. Přesto bylo její manželství šťastné. Měla sedm dětí. Po narození sedmého dítěte se dohodla s mužem na zdrženlivosti a složila slib čistoty. Její muž si nechal narůst vous jako nosí cisterciáckí laičtí bratři.

Hedvika zaměřila svou roli ve vládě země na podporu křesťanství a křesťanských ctností. Podporovala existující kláštery a zakládala nové. Podle jejího příkladu založil její manžel Jindřich v r. 1202 první ženský klášter ve Slezsku, klášter cisterciáček v Třebnici (polsky Trzebnica).

Doba ovšem byla krutá. Bylo mnoho místních válek, byly i vraždy příslušníků panovnických rodů. Často musela ošetřovat zranění svého muže a svou přímluvou ho jednou vysvobodila ze zajetí jiného Piastovce. Z jejích dětí ji přežila jen jediná dcera. Manžel zemřel r. 1238. Syn Jindřich II. padl ve válce proti Tatarům.

Po smrti manžela žila většinou v klášteře v Třebnici. Nosila řeholní hábit, ale nebyla přijata do řádu jako zasvěcená osoba, v klášteře však přebývala, aby se mohla věnovat zbožnosti, modlitbě, meditaci, odříkání a charitní činnosti. Pečovala o nemocné a o chudé. Již za života získala pověst svatosti. Zemřela v říjnu r. 1243. Svatořečena byla papežem Klementem IV. r. 1267. Pohřbena je v kryptě třebnického kostela.

Z pokory a proto. aby se nelišila od lidu, chodila bosa. To se nelíbilo jejímu manželovi a proto prý přemluvil jejího zpovědníka, aby jí to zakázal. Ten jí nařídil, aby stále nosila boty a také jí sám boty koupil. Od té doby Hedvika stále nosila boty – zavěšené na šňůrce. Proto bývá zobrazována s botami v rukou.

Je patronkou Slezska, Polska, Berlína, snoubenců a vyhnanců. Proto se tento den v ostravsko-opavské diecézi slaví jako **svátek** sv. Hedviky. Je zobrazována v šatě šlechtického nebo řeholnického a většinou s modelem kostela v náručí.

Kanovník R. Spiske založil r. 1848 ve Vratislavi společenství žen a dívek pod patronací sv. Hedviky. Z něj se stala r. 1859 kongregace sester sv. Hedviky. Úkolem sester je starat se o sirotky a opuštěné děti, pečovat o nemocné a staré a sloužit všem potřebným. Tato kongregace působí od r. 1906 v českých zemích. R. 2006 oslavily sestry sv. Hedviky v Břežanech u Znojma 80 let svého působení.

Nejznámějším kostelem zasvěceným sv. Hedvice u nás je kostel v Opavě z l. 1933-35 postavený na paměť padlým první světové války. V Ostravě-Krásném Poli je nový moderní kostel sv. Hedviky posvěcený r. 2001. V oblasti našeho Slezska jsou i další kostely tohoto zasvěcení. Stojí za to se zmínit, že berlínská katedrála je také zasvěcena této světici.

Ze starého misálu uvedme ještě modlitbu:

Bože, jenž jsi svatou Hedviku učil celým srdcem přejít od světské nádhery k pokornému následování svého Kříže, uděl, abychom se pro její zásluhy a jejím příkladem naučili šlapat po pomíjejících rozkoších světa a v objetí Tvého Kříže přemáhat všechno, co se proti nám staví.

M. P.

Podle Cath.Encycl., Wikipedie, str. diecéze ostr.-opavské aj. pramenů z Internetu.

OKÉNKO VÍRY

118. Proč je Kristova smrt součástí Božího plánu?

Bůh chtěl smířit se sebou všechny lidi propadlé smrti kvůli hříchu. Z iniciativy své lásky posílá svého Syna, aby se vydal na smrt za hříšníky. Ježíš zemřel „podle Písma“, jeho smrt byla ohlašována ve Starém zákoně, zvláště jako oběť trpícího Služebníka.

119. Jakým způsobem Kristus sám sebe obětoval Otci?

Celý Kristův život je svobodnou obětí Otci pro uskutečnění jeho plánu spásy. Kristus dává „svůj život jako výkupné za všechny“ (Mk 10,45) a tak usmírjuje celé lidstvo s Bohem. V jeho utrpení a smrti se jeho lidství ukazuje jako svobodný a dokonalý nástroj božské lásky, která chce, aby všichni lidé byli spaseni.

120. Jak se Ježíšova oběť vyjadřuje při poslední večeři?

Při poslední večeři s apoštoly v předvečer svého utrpení ježíš předjímá, to je naznačuje a předem uskutečňuje, dobrovolnou obětí sebe samého: „To je mé tělo, které se za vás *vydává*“ (Lk 22,19), „to je má krev, která se *prolévá*...“ (Mt 26,28). Ustanovuje zároveň eucharistii jako „památku“ (1 Kor 11,25) své oběti a své apoštoly ustanovuje kněžími nové smlouvy.

121. Co se děje při agónii v Getsemanské zahradě?

Navzdory hrůze, kterou vyvolává smrt v přesvatém lidství toho, který je „Původce života“ (Sk 3,15), přijímá Boží Syn svou lidskou vůli vůli Otce: pro naši spásu chce nést naše hříchy na svém těle, „poslušný až k smrti“ (Flp 2,8).

122. Jaké jsou účinky Kristovy oběti na kříži?

Ježíš svobodně nabídl svůj život jako smírnou oběť, naši neposlušnost napravil naprostou poslušností své lásky až k smrti. Touto „láskou až do krajnosti“ (Jan 13,1) smířil Boží Syn Otce s celým lidstvem. Kristova velikonoční oběť tedy vykupuje všechny lidi jedinečným, dokonaným a definitivním způsobem a znovu je uvádí do společenství s Bohem.

123. Proč Ježíš vyzývá své učedníky, aby přijali svůj Kříž?

Ježíš vyzývá své učedníky, aby vzali svůj kříž a následovali ho. Chce totiž přidružit své vykupitelské oběti právě ty, kteří z ní mají prospěch jako první.

124. Co se stalo s Kristovým tělem po jeho smrti?

Kristus zakusil skutečnou smrt a byl pohřben, ale božská moc uchránila jeho tělo od porušení.

Již nejsou dva, ale jeden...
(Mt 19,6)

*S radostí Vám oznamujeme,
že spojíme své životní cesty
přijetím svátosti manželství
při mši svaté
v kostele sv. Jana Nepomuckého
v Praze-Košířích
dne 13. října 2007 v 11 hodin.*

***Markéta Smrčinová
Ondřej Vaněček***

Nad Budánkami I 2341/8, 150 00 Praha 5

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

170 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné